

angrebes af fjendtligt Cavalleri, uden at have lignende gode Vaaben som Tjenden; thi selv om det da har den allerbedste Hensigt, kan det komme tilfort med sine Vaaben. Naar Tjenden er dygtig, saa vil han ganske vist finde paa Midler til at engagere vort Cavalleri saaledes, at han faaer Brug for sit Vaaben, uden at vi faaer Brug for vort, naar dette ikke er ligesaa godt som Tjendens. Jeg skal endnu tillade mig at gjøre opmaerkksom paa een Omstaendighed, og det er den, at Cavalleriet er et meget kostbart Vaaben, og jeg kan derfor meget godt forstaae dem, der mene, at man af dette kostbare Vaaben skal have saa lidt som muligt, men jeg kan ikke forstaae, at Nogen kan mene, at man, naar man udgiver 4 à 600,000 Rbd. om Aaret for at holde denne Vaabenart, saa skalde spare paa en Udgift af 60,000 Rbd. een gang for alle, og derved afsætte sig for, at dette Vaaben, som man har kostet saa meget paa, skalde være forholdsvis temmelig værdisløst. Sluttelig skal jeg kun med Hensyn til det Antal Vaaben, der er forlangt, tilføie, at naar jeg har sluttet mig til Mindretallet i Udvalget, saa er det naturligt kun for at bidrage Mit til maaskee at faae Enighed bragt tilveie om denne Anstiftelse; jeg hører til Fleertallet i Forsvarskommissionen, der foreslaaer et stærkt Cavalleri, og ønsker naturligt, at hele Cavalleriet skalde bevæbnes med tidsbarende Vaaben.

B. Christensen: Jeg vil tillade mig, førend jeg gaar nærmere ind paa det, jeg mener er Sagens egentlige Kjerne, at fremsføre en Bemærkning i Anledning af de Øtringer, hvormed den ærede Ordfører har indledet denne Sag. Han yttrede nemlig Endeel med Hensyn til et Spørgsmaal, som forekommer mig slet ikke at ligge for her, og; ligesom man hidtil heller ikke er gaaet ind derpaa, synes jeg ogsaa, at Udvalget saadansmæssigt kunde have afholdt sig ganske derfra; det var Spørgsmaalet om, hvorvidt navnlig Carabinerne kunne komme i Betragtning for Sværnets Brug, og overhovedet, hvorvidt Sværnet allerede i dette Dieblit burde være fremkommet med Begjæring i denne Retning. Jeg maa tilstaae, at dette efter min Mening i den Grad ligger

udenfor den foreliggende Sag, og de Grændser, indenfor hvilke den bør bevæge sig baade i Udvalget og her, at det overraske mig noget at erfare det Modsatte fra den ærede Ordførers Side. — Det maa være baade en mærkelig og en glædelig Omstaendighed, at see den Interesse og den Velvilje, hvormed det Præs., som den ærede Krigsminister har stillet til os, i det Hele er blevet modtaget. Jeg troer, at det er godt, at man gjør opmaerkksom derpaa; det er et Vidnesbyrd om, at der i Folket virkelig mere end tidligere er en levende Erkjendelse af, at et godt Forsvarsvæsen maa bringes tilstede, og at store Offre for et saadant Resultat ikke maae styes. Det er ogsaa det Standpunkt, hvorpaa jeg staaer til denne Sag, og jeg har allerede ved den første Behandling erklæret mig for mit Vedkommende aldeles rede til i det Væsentlige at stemme for Bevillingen af den ærede Krigsministers Forlangende. Jeg troer, at vi ikke tør gaae videre i Detail med den høitærede Minister, hvad Infanterigeværerne angaaer, og skal derfor ikke opholde mig ved noget af de Spørgsmaal, der have været reiste af det ærede Medlem for Aalborg, der sidder foran mig (Spønneel). Kun skal jeg gjøre den Bemærkning, at jeg saameget lettere kan berolige mig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det Gevær, som den ærede Minister tilsigter at anstafte, kan forudsættes at være et Gevær, der for en lang Tid vil vise sig brugbart, som jeg betragter et Forlangende af 30,000 Geväver som saa indskrænket, at det, at et bedre Gevær, navnlig et forbedret Magasingevær, uden Tvivl i en ikke fjern Fremtid vil fortrænge det nu tilsigtede, har en overmaade liden Betydning for mig, idet det Gevær, der nu anstafses, i alt Fald vilde være brugbart for Landets Forsvar i en Grad, der kan være tilfredsstillende. Jeg troer nemlig, at det ikke kan omtvivles, at vort Forsvarsvæsen meget snart vil kræve, hvad det altid har gjort, en langt større Beholdning af Feltgevæver end 30,000 eller, om man vil, 40,000 Stykker; ved nu at gjøre denne Anstiftelse strax, og ikke i større Omfang, uagtet Behovet efter min Overbeviisning er og bestandigt vil være ikke lidet betydeligere, vil man opnaae, at der hengaaer en saa lang Tid,